

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Alison Roberts

Kisbaba a parkolóban

Jessica Matthews

Próbaidőre felfüggesztve

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti cím: *Their Newborn Baby Gift* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Fordította: Windberg Donatella

© Jessica Matthews, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti cím: *Six-Week Marriage Miracle* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás (első megjelenés: 2015)

• Fordította: Scheer Emília

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 750–751. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

• Kép: Shutterstock

ISBN 978-963-540-974-7

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-30-3009899; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Alison Roberts

Kisbaba a parkolóban

1. FEJEZET

Voltak napok, amikor Evie Cooper azt kívánta, bár csak klónozhatná magát, és a mai nap határozottan ilyen volt.

És mintha nem lett volna elég, hogy felelősnek érezte magát a Hope Gyermekkérdőházat aznap este megnyitó gála sikeréért, otthonról sürgősnek tűnő SMS-üzenetekkel bombázták.

„Mevannak az új tesztcsíkok a vércukormérőmhöz?”

Visszaírt az apjának:

„Igen, de csak késő este érek vissza. Van még belőle?”

„Azt hiszem, még van egy.”

Evie röviden meggondolta, hogy megírja neki, legközelebb talán jó lenne, ha korábban szólna, de a kolléganője, Michelle elvonta a figyelmét.

– Itt vannak a vendéglátósok, és téged keresnek.

– Mondd meg nekik, hogy készüljenek elő a konferenciateremben. Majd jövök, ha lesz időm.

A telefonja ismét csipogott.

„Hol van a farmerom?”

„Fogalmam sincs.”

„Már több napja betettem a szennyesbe! Kell ma este az iskolai diszkóba!!!”

Evie erre nem válaszolt, mert aggódó tekintetű emberek közeledtek a fogadóasztalához.

– Üdvözljük az intenzív osztályon. – Mosolygott. – Önök bizonyára Mr. és Mrs. Taylor, Cameron baba nagyszülei?

A férfi bólintott.

– Nagyon aggódnak, és reméltük, hogy láthatjuk a kicsit.

– Értem. – Evie együttérzően bólintott. – A lányuk persze vele van, de az, hogy megengednek-e neki további látogatókat, attól függ, mennyire van jól.

– De mi vagyunk a nagyszülei. – A nő zsebkendőjét szorította az orrához. – Látnunk kell.

– Tudom. – Evie szélesebben mosolygott. – De sok beteg csecsemőnk van az újszülöttintenzívén, és gondoskodnunk kell arról, hogy az ápolószemélyzetet ne vonják el a munkájuktól. Kérem, foglaljanak helyet a váróteremben. Beszélék a vezető orvossal.

Amikor a zsebében ismét csipogott, Evie elhallgattatta a telefonját. A húga tizennégy éves, már nem öt... mint amikor az anyjuk meghalt. Stella elég nagy ahhoz, hogy maga válogassa össze a szennyesét.

Némi diplomáciára volt szükség ahhoz, hogy Taylorékat lecsillapítsa. Aztán az az ötlete támadt, hogy Cameron anyukája készíthetne egy fényképet koraszülött babájáról, és bejöhethet a váróterembe, hogy néhány percre beszélgesse a szüleivel.

Evie a kórház másik szárnyába indult. A gálát szervező bizottság elnökeként meg akart győződni arról, hogy a konferenciateremben a dekoráció teljes, és minden működik.

Kolléganője, Michelle azonban tágra nyílt szemekkel nézett rá, és ebből azonnal rájött, hogy valami szokatlan dolog történik.

– Vannak itt a Chat Zónától – suttogta Michelle.

Evie a homlokát ráncolta.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Ez az a társasági magazin, amelyik minden híres ember magánéletébe beleszimatol. Ők tudósítanak a gáláról. Valaki hozzád küldte őket.

– Miért?

– Nem tudom. – Michelle elvigyorodott. – Talán mert olyan jól kiismered magad itt? Tudsz velük beszélni?

– Nincs időm. Bármelyik percben érkezhet az új szívsebész, az az ausztrál.

– Ryan Walker. – Michelle bólintott. – Majd figyelek. És az intenzív osztály recepciójára is. Menj, csak pár perc... és a fotós aranyos. És ugye nem akarjuk, hogy a kórháznak rossz sajtója legyen?

Talán Evie két legyet üthet egy csapásra. Bejuttatja az újságírókat és a fotósokat a konferenciaterembe, ellenőrizheti a dekorációt és minden mást, miközben a sajtósok berendezkednek, hogy tudósítsanak az egyik legcsillogóbb estéről, amelyet idén Cambridge-ben rendeznek.

De a páros nem ezt akarta.

– Van elég időnk a eseményre – biztosította a csinos szőke, aki Pippaként mutatkozott be. – Mi több háttér-információt szeretnénk, különösen a kórház olyan érdekes részeiről, mint az újszülött-intenzívosztály.

Nem tűntek idősebbnek, mint a bátyja, Peter, aki az utolsó évét végezte az iskolában. Evie hirtelen sokkal öregebbnek érezte magát a huszonnyolc événél. Vett egy mély lélegzetet, és elmosolyodott.

– Nincs sok időm, de segítetek.

Mert ezt várják tőle, nem? Mert mindig ezt tette. Mindig is ezt tette, és valószínűleg mindig is ezt fogja tenni.

– Csinálhatóképeket az osztályon? – kérdezte Jason, a fotós. – Úgy hallom, hogy világszínvonalú.

– Valójában két részlegről áll – magyarázta Evie –, az egyik oldalon van a gyermek-intenzív osztály, a másikon pedig az újszülött-intenzív. Mindenesetre szükség esetén még lehet majd bővíteni.

Elvezette őket az üvegajtókhoz, hogy Jason készíthessen néhány képet a megfigyelőberendezésekről, az átlátszó ovális ágyakról és az inkubátorokról. Az orvosok itt világoskék műtőköpenyt viseltek, a nővérek és a kisegítő személyzet mackómintás ruhákat. Mindenki a kis pácienseire koncentrált.

– Minden részletet személyesen Theo Hawkwood ügyvezető igazgató választott ki. Még az apró kis dolgoknak is meg kell felelniük a legmagasabb követelményeknek. Mint például az összes ablak, ami beengedi a természetes fényt, és a mennyezeti aljzatok és terelőlemezek, amik csökkentik a hangot. A fal színe? El sem hinnék, milyen sokáig tartott megtalálni azt, amelyik vizuálisan nem változtatja meg a bőrszínt.

– Imádom ezt a padlót – csodálkozott Pippa. – Ezek az intarziák olyanok, mint a napsugarak.

– A padlóburkolat is a legmodernebb. El kell nyelnie a zajt, bírnia kell a fertőzések elleni védekezést és karbantartást, a mozgatandó berendezéseket. Az intarziák tényleg úgy néznek ki, mint egy nagy nap, ugye?

– Csak egy nagy anyagi forrásokkal rendelkező magánkórházban lehetséges az ilyesmi. – Pippa bólintott. – Mr. Hawkwood a magánvagyonát használta fel a kórház felépítésére, igaz?

– Ez egy álom megvalósulása – tért ki ügyesen a kérdés elől Evie. Semmilyen körülmények között nem beszél a főnöke magánügyeiről. – De nem csak magánbetegeket fogadunk. A kórház jótékonyági eseteket is vállal, és támogatja az innovatív gyermekgyógyászati kutatásokat, amelyek mindenki számára előnyösek. Kiváló konferenciaberendezéseink is vannak, amelyek a világ minden tájáról érkező szakembereket együttműködésre ösztönzik.

– A felesége meghalt, igaz? – Evie-t nem lepte meg, hogy Pippát jobban érdekli az igazgató magánélete. – olvastam, hogy egy részeg sofőr megölte úgy öt évvel ezelőtt, amikor a lányával sétált. Innen a Hope név, ugye?

Evie elmosolyodott.

– Remény... Csodálatos név egy gyerekkórháznak, nem igaz? Ha súlyos beteg gyerekekkel érkezik ide, a remény a legnagyobb ajándék, amit adhatunk. Mr. Hawkwood nemcsak ennek a csodálatos kórháznak az építésében vett részt minden részletében, a személyzetet is ő választja ki. A világ minden tájáról érkeznek emberek, hogy csatlakozzanak a csapatunkhoz. Ma például egy új gyerekszívsebészt várunk Ausztráliából. Erről jut eszembe... – Evie az órájára nézett. – Tényleg meg kell néznem, hogy itt van-e már, és át kell mennem a konferencia-központba.

– Elkísérjük. – Pippa elmosolyodott. – De hadd készítsünk egy gyors képet a fogadóasztalnál.

– Nem... – Evie erőteljesen megrázta a fejét. – Ne csináljanak rólam képeket, kérem.

Te jó ég! Egy kép róla az egyszerű munkaruhájában, a sok koktéluha és szmoking mellett? Ami megint eszébe juttatta, hogy még el kell hoznia a ruháját a parkolóból, és elkészülnie a gálára.

Michelle viszont úgy tűnt, élvezi, ha fotózzák. Még mindig mosolygott, amikor átnyújtott Evie-nek egy maréknyi cetlit.

– Rengeteg hívás érkezett – jelentette. – Úgy tűnik, szükség van rád a tárgyalóban. Azt hiszem, Mr. Hawkwood már ott van.

– Már úton vagyok oda. Mr. Walker megérkezett?

– Nem, semmi nyoma. Üzenet sincs. – Michelle a faliorára pillantott. – Későre jár. Hé, nem kéne átöltöznöd?

– De... majd mindjárt.

A Hope Gyermekkorház egy kör alakú főépületből állt, amelyhez két szárny tartozott, és úgy tervezték, hogy a számtalan ablakon keresztül természetes fény áradjon be, így a felsőbb emeletekről csodálatos kilátás nyílt Cambridge-re. Az intenzív osztályok a jobb szárny legfelső szintjén helyezkedtek el, a legnagyobb tárgyalóterem pedig a bal szárny azonos szintjén.

Már sötét volt, amikor Evie körbevezette vendégeit a legfelső emeleten, röviden ismertette, hogy hol találhatóak a műtők, a laboratóriumok és a kutatási területek, de úgy tűnt, a vendégeket ez nem érdekli.

– Ez a kilátás! – ámuldozott Pippa. – Szinte egész Cambridge-t látni.

Átmentek a hatalmas konferenciaterembe.

– Ő Mr. Hawkwood, ugye? – Pippa izgatottnak tűnt. – Gondolja, hogy van ideje egy gyors interjúra?

– Majd megkérdezem. Várjanak itt egy pillanatra.

Evie a fehér abroszokkal letakart hosszú asztalokat vizsgálgatta, ahogy elhaladt mellettük. Az egyik asztalon pezsgőspoharak csillogtak a fényben, egy másikon ezüsttálcákon finomnak tűnő előételeket kínáltak.

– Evie... – Theo Hawkwood közeledett hozzá. Magas és karizmatikus volt, és olyan szenvedélyesen rajongott a Hope kórházért, hogy könnyű volt elfelejteni, milyen fiatal. – Örülök, hogy itt vagy. Személyesen akartam megköszönni. Úgy hallottam, hogy főként neked köszönhető, hogy minden ilyen tökéletesen működik.

– Csapatmunka volt, Theo. – Evie nagyon kényelmetlenül érezte magát, hogy a figyelem középpontjában van. – Mindenki keményen dolgozott rajta.

– Nem tudom, hogy csinálod. – Theo elmosolyodott. – A munkád és a pluszműszakok mellett...

Evie nem kérdezte meg, honnan tud a pluszműszakokról. Ez az ő kórháza, és Theo mindent szemmel tartott, mióta néhány hónapja megnyitották a kapukat.

– Edzésben vagyok. A testvéreim nagyon kicsik voltak, amikor anya meghalt, meg kellett tanulnom kezelni a káoszt.

Amikor az anyjára gondolt, automatikusan megérintette a nyakláncát. Ajándék a házassági évfordulójukra. Az apja azért választotta a topázt, mert az anyja szemének színére emlékeztette. A mogyoróbarna színű szemére, melyet Evie örökölt. A kő szív alakú, filigrán, antik stílusú aranyba volt foglalva. Az anyja halála óta Evie mindennap viselte a nyakláncot, ez lett a talizmánja, miközben próbálta összetartani a családját.

Ezért áldozatokat hozott. Talán azért vállalt ennyi pluszfeladatot, mert így el tudott nyomni néhány dolgot – például a sajnálatot, hogy fel kellett adnia az álmát, hogy ápolónő legyen. Legalább kórházban dolgozhatott, ez elég. Ebben a kórházban dolgozni valóra vált álom volt, és ezt a lehetőséget Theónak köszönhetette. A férfi szemében felvillanó együttérzés arra emlékeztette, hogy mindkettőjüknek meg kellett küzdeniük tragédiákkal az életükben.

– Vannak itt a Chat Zone-től – figyelmeztette a férfit.

Theo bólintott.

– Hallottam róla.

– Szívesen beszélne veled, de vigyázz, személyes dolgokat hozhatnak fel.

– Minden, ami a kórházzal kapcsolatos, személyes ügyem. Majd beszélek velük. Röviden, mert a vendégeink már érkeznek. – Elfordult. – Később találkozunk. – A válla fölött átnézve alaposan szemügyre vette a lány öltözékét. – Jössz, ugye?

– Csak néhány apróságot kell még elintéznem – biztosította Evie. – Ebbe beletartozik a ruhám megtalálása is.

Kikerülte a csoportot, akik egy pohár pezsgővel álldogáltak. Felismerte Marcót, az egyik sebészt és a felettesét, Alice-t, aki ragyogó kék ruhájában lenyűgözően nézett ki. Naomi, a fizioterapeuta közvetlenül mögöttük állt, és a ruhája könnyű selyme a sötét bőréhez képest olyan szemet gyönyörködtető volt, hogy nem csoda, ha Jason máris ráfogta a kamerát. Evie gyorsan a konyhai részbe vezető kijáratához ment.

Ahelyett hogy megvárta volna a liftet, lesietett a lépcsőn, át a főrecepción, ki a hűvös őszi estébe. Aztán elment az épület hátsó részébe, a mentőállomás mellett a parkolóba, ahol a praktikus kis kombija majdnem az első sor végén parkolt.

A lámpák fényében észrevett egy párt, akik nyilvánvalóan a gálára készültek, mivel a férfi szmokingot viselt, a karján a nő pedig ezüstszerű, mélyen dekoltált ruhát, hozzáillő ezüst túsarkú cipővel. Evie egy pillanatra megirigyelte, aki ilyen cipőben tud járni. Tinédzserként ő is kipróbálta...

Ahogy közelebb ért, hallotta a nő vihogását, aki bizonytalannak tűnt a lábán. A cipő miatt, vagy már ivott valamit a gála előtt? A tekintete a férfira vándorolt. Ismeri? Aztán mintha villám sújtotta volna.

Nem ismerte, de ő volt a legvonzóbb férfi, akit valaha is látott. Társa magas sarkú cipője ellenére is jó néhány centiméterrel magasabb volt nála, és a lámpafényben a haja kócos, aranyszínű glóriának tűnt. Nem vette észre Evie-t. Miért is venné észre egy supermodellel az oldalán? Evie érezte a nő parfümjének illatát, és hallotta, ahogy csókot követel.

– Már így is eleget késtünk, Tiffany. – A férfi hangja kissé türelmetlenül szólt, és Evie nem tudta hová tenni az akcentusát.

– Nem... – A nő imbolyogva megpróbált a férfi elé lépni, s mikor majdnem elesett, sietve kinyújtotta a karját, és eltalálta Evie-n, aki épp odaért. Evie keményen landolt a hideg aszfalton. – Hoppá... Az én hibám...

A nő ismét kuncogott, amikor Evie feltápáskodott. Igen, a határozottan ivott már.

– Nagyon sajnálom. Jól van?

Ez nem egy női illat volt, amit most felismert. Valami nagyon, nagyon férfias. Diszkrét és ugyanakkor erőteljes, mint a kéz, amellyel a férfi megragadta a karját, és felsegítette. Ez a férfi ura volt a helyzetnek. És... dühös?

– Köszönöm – motyogta Evie, és kiszabadította magát a szorításából. – Jól vagyok.

De a férfi nem engedte el azonnal a karját. Tekintete a lány arcát fürkészte.

– Biztos? Nagy esés volt.

Bizonyára a sokk miatt vert olyan gyorsan a szíve, nem pedig azért, mert egy hihetetlenül jóképű férfi fogta a karját, és úgy nézett rá, mintha... mintha átlátna azon a próbálkozásán, hogy elfedje a kínos pillanatot. Úgy nézhetett ki, mint egy komplett idióta, a földön fekve a csillogó pár előtt, akik az ország orvosi elitjével készültek találkozni.

És nemcsak hogy az unalmas munkaruhája volt rajta, de most már koszos is volt, a haja kioldódott a rendezett kontyból, és tudta, hogy a szoknyája felszakadt az eséskor, mert tisztán hallotta a zajt. Úgy érezte magát, mint Hamupipőke, miközben a leendő hercegnő sokkal bosszúsabbnak tűnt, mint a hercege. Megrántotta a férfi másik kezét.

– Elkésünk, drágám – emlékeztette. – És még több pezsgőt akarok.

A férfi azonban továbbra is Evie-t vizsgálgatta, anélkül hogy reagált volna társa követelésére, ami hirtelen több mint kínos volt. Evie érezte, hogy elpirul, és elhúzta a karját a férfitől.

– Jól vagyok – ismételte. – Élvezzék az estét.

Nem volt messze az autója. Kinyitotta az ajtót, hogy kivegye a táskát, amelyben a ruháját és a cipőjét tartotta, ám hirtelen figyelmét a mellette álló kocsikötötte le. Alacsony, élénkpiros, menő sportkocsi, és azonnal tudta, ki érkezett vele. Szó szerint látta az ezüst ruhás nőt az anyósülésen.

Ott lesznek a gálán, a többi elegáns, sikeres emberrel együtt. Még ha át is öltözik, és rendbe hozza a haját, ő akkor is úgy érzi majd, hogy nincs ott semmi keresnivalója.

Sóhajtván dobta vissza a táskát a kocsiba. Most már elege volt a gálából.

De csak későn várták haza, ami váratlanul szabaddá tette.
Lassan visszafordult a kórház épülete felé. Pontosan tudta, hol akar most lenni.
És kivel.

2. FEJEZET

Talán az időeltolódás az oka.

Vagy az, hogy új élete nem indult olyan zökkenőmentesen, ahogy szeretne volna.

Ryan Walker egyedül érkezett a Hope Gyermekkorház nyitógálájára. Az esti partnere már akkor kényelmetlenül érezte magát, amikor beléptek a kórház főépületébe. Ryan felajánlotta, hogy visszaviszi a szállodába, de Tiffany eléggé kijózanodott ahhoz, hogy zavarban legyen a viselkedése miatt, és ragaszkodott hozzá, hogy felhívja egy barátját, jöjjön érte. Megkönnyebbülten sóhajtva Ryan felment a lifttel a legfelső emeletre. Nem szeretett volna egy részeg nővel a karján találkozni az új kollégáival. Elég kínos volt, hogy a parkolóban felborította azt a csinos kis szökét.

Remélhetőleg jól van. Furcsa módon még mindig rá gondolt, amikor megállt egy pillanatra, hogy megfigyelje a zsúfolt eseményt. Talán a kis termete miatt érezte úgy, hogy segítségre van szüksége. Vagy mert a nő a lehető leggyorsabban el akart távolodni tőle – Ryan nem volt hozzászokva, hogy a nők így reagáljanak a figyelmére. Még egyszer megfordult, amikor elhagyta a parkolót, és csak azt látta, hogy a nő beszáll a bérelt autója melletti kocsiba. A személyzeti parkolóban. Talán újra találkozik vele, és még egyszer bocsánatot kérhet.

Remélte. Addig is azért van itt, hogy minél több embernek bemutatkozzon. Szerencsére Theo Hawkwoodot könnyen felismerte az eddigi videóhívásaik után. Rendkívül hízelgő volt, hogy át akarták csábítani a nemrég megnyílt mesés új központba.

– Theo – nyújtotta a kezét. – Örülök, hogy végre személyesen is találkozunk.

– Ryan... örülök, hogy el tudtál jönni. Reméltem, hogy ma körbe tudlak vezetni, de el kell halasztanunk a gála miatt.

– Nem probléma. A gépemet feltartották Szingapúrban, ezért nem tudtam korábban ideérni. Már alig várom a holnapot, hogy körbevezess. De ugye van még pár napom az első műtétემig?

– Természetesen. Gyere el hozzám reggel. Addig is hadd mutassalak be néhány embernek. – A mellette ülő férfi felé fordult. – Kezdjük Marco Riccivel, az egyik gyereksebészünkkel. Marco, ő Ryan Walker, az új szívsebészünk.

– Örülök, hogy megismerhetem. – Marco kezét rázott vele. – Hozhatok valamit inni?

Ryan megrázta a fejét. Még mindig bosszantotta Tiffany viselkedése. Ki gondolta volna, hogy a légiutas-kísérők így elengedik magukat egy szabad estén? Ez megint eszébe juttatta a nőt, akit Tiffany fellökött. Nem igazán szőke volt... inkább vörösesbarna...

Mivel Theóra nagy volt a kereslet, Ryan egyedül maradt Marcóval.

– Ő Alice Baxter. – Marco egy karcsú, feltűnően világoszőke hajú nőre mutatott. – A főnököm. Valami a hangjában arra készítette Ryant, hogy felvonja a szemöldökét.

– Ó, igen?

Te jó ég, a kórház még csak rövid ideje működik, és máris folynak a szokásos hatalmi játszmák?

– Szeret parancsolgatni. – Marco mosolya azonban elég kedves volt ahhoz, hogy azt sugallja, ezt nem kritikának szánta. – Kíváncsi vagyok, egy pohár pezsgő után ellazul-e egy kicsit.

– Ki van még itt a sebészeti csapatból?

– Hm... – Marco körülnézett. – Finn Morgannek itt kellene lennie, de nem lepődnék meg, ha nem lenne itt. Soha nem láttam még társasági eseményen.

– Sok esemény van?

– Nem igazán. De minél közelebb a karácsony, annál több. És, mit szeretne tudni a Hope kórházról?

– Meséljen az intenzív osztályról – kérte Ryan. – A műtőben a legjobbat tudom kihozni magamból, de az azt követő ellátás nagyon fontos.

– Ó, le lesz nyűgözve. Jöjjön, bemutatom az osztályvezetőnek, ő is meg akarja ismerni. Azt hiszem, nemrég láttam a parkett másik oldalán.

Ryan követte Marcót, és mosolygott az emberekre, ahogy a tömegben haladtak. A gyerekekkel végzett jótékonyági munkája révén ez a környezet ismerős volt számára, és nem kétséges, hogy hamarosan újra találkozik néhány emberrel közülük. Már jegye is volt egy néhány hét múlva megrendezésre kerülő londoni jótékonyági bálra.

Bármennyire is élvezte, hogy új munkáját bulival kezdte, alig várta a műtő csendjét és nyugalvét, ahol arra koncentrálhat, amihez a legjobban ért.

Hogy megjavítsa az elromlott kis szíveket.

Evie-t rögtön mennyei csend vette körül.

Az intenzív osztály recepcióján ilyenkor nem volt senki. Mögötte volt egy folyosó, mely a személyzeti szobába, a könyvtárba, a hálótermekbe, az öltözőkbe és a zuhanyzóba vezetett. Kulcskártyájával belépett a női öltözőkbe. Az ajtó melletti polcokról levett egy mackómintás nadrágot és egy felsőt az ő méretében. Ahogy átöltözött, észrevette, mekkora szakadás van a szoknyáján. A legjobb, amit tehet, hogy megkérdezi Janine-t, a főnővért, hazamehet-e ma a munkaruhájában.

Aztán a tükör elé lépett, elővette hajkeféjét a táskájából, rendbe szedte kusza haját, majd egyszerű copfba fogta. Csak amikor a gumiszalagot rátekerte, fagyott le a döbbenettől.

Hol a nyaklánc?

Kétségbeesetten töprengett, hol veszíthette el. Nem lehetett régen, mert emlékezett, hogy érezte az ujjai alatt, miközben Theo-val beszélgetett.

Most a keze a csupasz bőrén pihent, a szeme előtt Theo képe a szmokingban. Aztán eszébe jutott egy másik szmokingos férfi. Aki felsegítette. Nyilvánvalóan nem csak a szoknyája szakadt el eséskor.

Lassan kifújta a levegőt, ellenállt a késztetésnek, hogy visszavegye a ruháit, és máris megkeresse a nyakláncot. Az egy személyzeti parkoló, tehát ha valaki megtalálja, biztos leadja a recepción, nem? És ha senki sem vette észre a sötétben, ami a legvalószínűbb, akkor még mindig ott lesz, amikor visszamegy a kocsihoz.

Amikor belépett az intenzív osztályra, Janine olyan mosollyal üdvözölte, amitől különlegesnek érezte magát.

– A mi babasuttogónk. Épp most mondtam, milyen kár, hogy ma nem érsz rá a gála miatt.

– Úgy döntöttem, inkább babusgatok egy kicsit. Nem baj?

– Viccelsz? Biztos megérezted, hogy szükség van rád. Alfie anyukájának haza kellett mennie a többi gyerekéhez, és sehogy sem akar megnyugodni. Gyere ide...

Minden ovális kiságy vagy inkubátor mellett egy-egy kényelmes szék állt párnázott üléssel és háttámlával, egy régimódi hintaszék mintájára. A stresszes szülők, akik itt töltötték az időt a csecsemőjükkel, imádták őket. A személyzetnek ritkán volt ideje hosszan leülni, hogy megvigasztalja az apró betegeket, akiknek a szülei nem tudtak itt lenni, és Alfie volt erre a legjobb példa. Koraszülöttként jött a világra, a légzését gondosan ellenőrizni kellett, de nem volt szüksége komolyabb támogatásra, csak valakire, akihez odabújhat.

Evie leült a székre, Janine pedig kivette a takaróba bugyolált, gyapjúsapkás, aprócska csomagot, és a karjába tette.

– Megetettük és nemrég átöltöztettük, úgyhogy csak aludnia kell – suttogta Janine. – Varázsolj, Evie!

A varázslat ma este mindkét irányba hathat, gondolta Evie, miközben ujjával gyengéden megsimogatta a gyerek arcát.

– Sss... sss... sss... sss... Minden rendben van, Alfie... Minden rendben...

Magához ölelte a babát, lassan ringatta a széket, és halkán, megnyugtatóan beszélt a kicsihez.

Körülötte az ápolók csendben dolgoztak a rájuk bízott súlyosabb esetekkel. Egy orvos érkezett, és Evie látta, hogy eltolnak egy inkubátort, valószínűleg a kezelőszobákba. A berendezések pittyegése halk volt, és a fényeket letompították, hogy a személyzet még dolgozhasson. Alfie már nem nyöszörgött, csak néha szípozott, Evie pedig lehunyta a szemét, és már semmi másra nem

figyelt, csak ennek a drága csomagnak a súlyára és melegére.

Ez egyfajta meditáció volt, és érezte, hogy lelassul a szívverése és a légzése. Minden lehullott róla – a zsúfolt nap stressze, a családja véget nem érő nyomása, még a parkolóban történt esés okozta sokk és az idegen kellemetlenül bámuló tekintete is.

Ez az ő ideje volt.

De mint minden jónak, ennek is vége lett. Janine végül visszatért. Alfie sokáig aludt, de Evie még tovább is maradt volna.

– Haza kellene menned. – Janine elmosolyodott. – Holnap dolgoznod kell, emlékszel? Alfie-nak pedig a matracon kell aludnia a légzésleállás miatt. Csak a biztonság kedvéért.

– Persze. – Evie üresnek érezte a karját, amikor Janine átvette a babát. – Szüksége van még valakinek egy ölelésre?

Janine megrázta a fejét.

– Legközelebb.

Evie végignézte, ahogy Alfie-t az inkubátorba teszik, és ellenőrzik a monitorokat, majd követte Janine-t vissza a főosztályra.

– Nem lenne baj, ha holnap visszahoznám a ruhákat? Volt egy kis baleset a szoknyámmal, és már nem igazán hordható.

– Persze, semmi gond. És köszönöm, Evie. Nagy segítség voltál ma este. Remélem, nem bánod meg, hogy nem mentél el a gálára.

Evie megrázta a fejét.

– Nem igazán az én világom, én ehhez túlságosan otthon ülő típus vagyok.

– Kincs vagy – biztosította Janine. – Menj haza, és aludj jól.

A csodálatos melegség után, melyet a baba ölelése adott, Evie kilépett a hideg éjszakai levegőre. Lehajtott fejjel lépett be a parkolóba, és fémes csillogást keresett az aszfalton. Hogyan vallaná be az apjának, hogy elvesztette az értékes emléktárgyat?

Ó, tényleg: eltette a csomag vércukortesztcsíkot? Megállt egy pillanatra, és a táskájában lévő doboz után tapogatózott az összegyűrt ruha alatt. Az agya azonnal zakatolni kezdett. Stella hazaért már az iskolai diszkóból? Bobby megcsinálta a házi feladatát? Elmosogatott valaki?

A doboz ott volt. Evie sóhajtva lépkedett tovább, tudva, hogy a keresésnek semmi értelme. Már túlment azon a helyen, ahol elesett. Tulajdonképpen már majdnem a kocsijához ért. Amikor végre felemelte a fejét, két dologra döbönt rá.

Először is, hogy az elegáns piros kocsí még mindig az övé mellett parkolt.

Aztán, ami még ennél is riasztóbb volt: a férfi, feltehetően az autó tulajdonosa, nekitámaszkodott, és őt figyelte.

Várt rá?

Evie felszisszent, amikor észrevett egy harmadik dolgot is. A férfi valamit tartott a kezében. Egy aranyláncot. Aranyláncot szív alakú topázzal.

– Azt hiszem, ez magáé.

A férfi rámosolygott, de a széles mosoly nem illett össze intenzív tekintetével, így Evie nem tudta viszonzni.

Ki ez az ember?

Teljesen idegen volt, de Evie felismert rajta valamit.

Nem is: *magán* ismert fel valamit. Egek... ilyen régen volt már, hogy fizikailag vonzódott valakihez? Olyan régen, hogy nem ismerte fel azonnal azt a furcsa érzést, amely futótűzként terjedt szét a testében?

Érezte már ezt korábban is, nem igaz? És mi lett a vége. Azóta elzárkózott, és most is ugyanezt fogja tenni.

– Tényleg az enyém – válaszolta szűkszavúan. – Biztos akkor szakadt el, amikor öö... elestem.

– Mármint fellökték. Ismét bocsánatot kell kérnem, a... öö, a társam túl sokat ivott.

– Hm...

Tényleg, hol a nő? Egy gyors oldalpillantás megmutatta Evie-nek, hogy senki sem ül a kocsiban.